

Sublima sfărâmare

Laurian Stănescu

Creația pe care a lăsat-o Lucian Blaga în filosofie, teatru, poezie, traduceri sau alte scrieri, este o străveche modalitate desprinsă din înțelepciunea primară a lucrurilor, necunoscută înțelepciunii noastre. Blaga însuși fiind un duh al lucrurilor și chiar un miracol pentru propria sa ființă. Am găsit în creația lui Blaga cea mai sublimă sfărâmare, aceea a duhului în cuvânt și reîntoarcerea cuvântului în duhul sfărâmat.

Aceasta prăbușire continuă în sublim a lui Blaga îi străbate opera ca un ecou de cenușă aprins. Limbajul lui Blaga nu este unul al cuvintelor, cuvintele sale premerg toate cuvintele.

El scrie cu primele semne primare dinaintea ivirii cuvântului. Așa cum nașterea unui om nu începe de la el și nici de la ursitoarele lui.

Nici un început nu este în el însuși. Nici un "însuși" nu are un sine personal ca să poată da un înțeles deplin propriei ființe. Blaga știe și străbate această erezie a creației "mut ca o lebădă".

Este sfărâmat de propriul său har, așa cum se sfărâmă gândul când ajunge cuvânt. Așa cum lumina se sfărâmă pe sine ca să ajungă aură.

Toata opera lui Blaga este eșecul sublim al duhului în cuvânt. Perfecțiunea acestui "eșec", pusă de Dumnezeu în spiritul poetului ardelean, este tot o sfărâmare a sumei creației.

Poetul a înțeles drama cuvântului neasumat în întregul lui, de mersul și ordinea lucrurilor, și că delicata sa gândire, cuprinzătoare a acestui fapt, este fructul oprit.

Un fruct oprit care s-a sfărâmat în toata creația ca să-și dezvăluie mireasma zădărnicii cunoașterii.

Gabriel Stan - Zburătoroica

Pagina 5 (Poarta Schei):

Gheorghe I. Bodea,
Prima atestare a
numelui Blaga

Traseul de lectură:

